

Επανάσταση κατά της θεολογικής πολιτικής σκέψης

✘ Σε μια θεολογική χώρα, τα κόμματα αλλά και οι άνθρωποι, λειτουργούν σαν θρησκευτικές αιρετικές ομάδες που μάχονται για την κυριαρχία επί της αληθείας. Υπάρχει ο αρχηγός ο οποίος ορίζει ποια είναι η αλήθεια του κάθε κόμματος και στην συνέχεια οι υπόλοιποι πρέπει να την ακολουθούν. Ναι υπάρχει μια συζήτηση, αλλά το όλο σκηνικό θυμίζει οικουμενικές συνόδους.

Τότε που ο αυτοκράτορας, και προφανώς τις περισσότερες φορές η αυλή του, αποφάσιζε να υποστηρίξει μια θεολογική αλήθεια και συγκαλούσε μια «οικουμενική» σύνοδο επισκόπων, η οποία επέβαλε την αλήθεια του αυτοκράτορα στους υπηκόους του. Ναι, στην διάρκεια της συνόδου γινόταν συζήτηση, αλλά στο τέλος όλοι έπρεπε να υποταχθούν στην επιλογή της πλειοψηφίας, που πάντα εντελώς τυχαία, υποστήριζε την επιλογή του αυτοκράτορα. Όσοι δεν δεχόντουσαν την αλήθεια της πλειοψηφίας ήταν απόβλητοι...

Όπως ακριβώς συμβαίνει σήμερα σε όλα τα κόμματα. Τα κριτήριά τους δεν είναι το αποτέλεσμα, δεν είναι το καλό της κοινωνίας, της πατρίδας, της Ελλάδας, αλλά η συμμόρφωση με τις αλήθειες του αρχηγού και της ομάδας του. Και η αλήθεια αυτή είναι τόσο ανώτερη που όποιος την αμφισβητεί δεν έχει θέση μέσα στο κόμμα, είναι αιρετικός...

Αυτός ο απίστευτος κομματικός κατακερματισμός οφείλεται σε μια εντελώς θεολογική διαδικασία, την οποία περιέγραψα προηγουμένως. Ομάδες και ομαδούλες μη δεχόμενες την θεολογική αλήθεια των ηγεσιών, δηλαδή επιμένοντας στην προσωπική τους θεολογική αλήθεια, αποσκιρτούν από τα κόμματα και σχηματίζουν νέα και όλοι δηλώνουν σε όλους τους τόνους ότι δεν πρόκειται να συνεργαστούν με κανένα άλλο κόμμα, γιατί δεν μπορεί να συνυπάρξει το σκοτάδι με το φως...

Και οι χαχόλοι της βάσης ακολουθούν ...

Το κύριο χαρακτηριστικό μιας θεολογικής αληθείας είναι το αμετάβλητό της. Όλοι οι...πολιτικοί θεολόγοι, οχυρώνονται πίσω από τις αλήθειες τους και πυροβολούν ο ένας τον άλλο σε μια απίστευτη σπατάλη, για μια ακόμα φορά, πόρων, ανθρώπινων και υλικών, στον βωμό των προσωπικών και συντεχνιακών

συμφερόντων. Και από κοντά οι ηθικοί αυτουργοί, οι δημοσιογράφοι... Αντί να επικεντρώνονται στο δια ταύτα, σε αυτό που έρχεται, γυρίζουν διαρκώς στο παρελθόν για να υποσκάψουν το παρόν. Λένε στους πολιτικούς: καλά τα λέτε τώρα, γιατί δεν τα λέγατε ή δεν τα κάνατε δυο χρόνια πριν;...

Ένα επιχείρημα υπέρ κάθε θεολογικής αλήθειας είναι ότι ήταν ίδια και χθες και μια αλήθεια που αλλάζει δεν μπορεί να είναι αληθινή...

Έχω λοιπόν μια πολύ σαφή άποψη. Τα κόμματα αλλά και η πολιτική γενικά, είναι θεσμοί τους οποίους υπηρετούν οι άνθρωποι για το καλό της κοινωνίας και δεν υπάρχουν για να εξυπηρετούν προσωπικά συμφέροντα. Οι δε απόψεις τους είναι απόψεις, όχι υπερφυσικές αλλά σημεία ισορροπίας συμφερόντων των διαφόρων κοινωνικών ομάδων και ως εκ τούτου πρέπει διαρκώς να αλλάζουν, να εξελίσσονται. Οι διαρκείς διασπάσεις τους, αποχωρήσεις και διαγραφές είναι αποτέλεσμα της θεολογικής δομής τους, της απουσίας της ορθολογικής σκέψης και της κυριαρχίας μιας ξεπερασμένης μεταφυσικής για το τι είναι συμφέρον για τον τόπο.

Στην Ελλάδα θεωρώ ότι ένα μόνο θεολογικό κόμμα έχει λόγο και νόημα ύπαρξης: Το ΚΚΕ. Όλα να νεοφανέντα κόμματα δεν έχουν λόγο ύπαρξης, όπως άλλωστε και φανερώνει ο ξύλινος, αλλά και θαυματολογικός λόγος τους. Υπόσχονται θαύματα, αρκεί να ανάψουμε το κεράκι μας στο εικονοστάσι τους.

Μπορεί να απεχθάνομαι τις πολιτικές των κομμάτων εξουσίας, αλλά ακόμα πιο πολύ απεχθάνομαι το θαύμα που υπόσχονται οι αιρετικοί των άλλων κομμάτων. Πιστεύω ότι μόνο μια ελπίδα υπάρχει για τον τόπο μας: Να επαναστατήσουμε κατά του «θεολογικού» εκμαυλισμού της πολιτικής αλλά και της «θεολογικής» σκέψης ημών των πολιτών. Όχι προτιμώντας άλλους θεολόγους, αλλά βοηθώντας την ανανέωση των κομμάτων εξουσίας. Ψηφίζοντας δηλαδή αυτούς που τολμούν να αλλάζουν, αυτούς που δεν διστάζουν να παραδεχθούν ότι έκαναν λάθη και δεν έχουν διάθεση να τα επαναλάβουν.

Η επιλογή είναι αρκετά εύκολη. Θα εμπιστευτώ αυτούς που σε αυτήν την αλλαγή δίδουν συγκεκριμένο και σαφές περιεχόμενο, που δεν είναι μια απλή διακήρυξη. Θα μαυρίσω όλους όσους λένε...«εγώ σας τά 'λεγα»...

Η ζωή υπάρχει στην εξέλιξη και όχι στην καταστροφή ή την στασιμότητα.

Γεώργιος Αρσένιος Μέσκος